

Liebe Elisabeth Hölzl,

ich möchte mich bei Ihnen für die wunderbaren Lebensmittelpakete ganz herzlich bedanken. Sie können sich wahrscheinlich nicht vorstellen, wie viel diese Hilfe uns bedeutet.

Nie im Leben hätte ich gedacht, dass wir so was erleben werden...

Meine Familie und ich haben eine echte Besatzung erlebt. Ungeachtet darauf, dass wir ein Kind mit Behinderung haben, wurden wir aus unserem Haus (von russischen Soldaten) rausgeschmissen. Sie haben unseren sehr beliebten Hund erschossen und uns 20 Minuten gegeben, damit wir das Haus verlassen. Die Stadt konnten wir aber nicht mehr verlassen, weil alle Brücken bereits gesprengt waren. Wir wohnten nun bei meiner Schwiegermutter. Lebensmittel reichte uns nur für zwei Wochen aus, weil insgesamt 19 Personen waren: 9 Kinder und 10 Erwachsene.

Leider konnten wir von unserem Haus nichts nehmen. Nach 3-4 Wochen der Besatzung hatten wir praktisch nichts mehr. Für Kinder versuchten wir etwas besseres Essen zu kochen (es waren Kartoffeln und ein kleines Stückchen Hähnchen), die Erwachsenen kriegten meistens leider nur einmal am Tag was zum Essen, manchmal zweimal. Da wir nicht so viele Kartoffeln hatten, haben wir sie für Kinder gelassen. Wir selbst, die Erwachsenen, ernährten uns von den gemahlten Weizen und Mais. Wir machten davon Pfannkuchen und von den Resten kochten wir Suppe, wenn man sie so nennen darf. Wir hatten längst kein Pflanzenöl und keine Möhre mehr, einfach nichts mehr. Wir konnten uns nicht vorstellen, wie es denn weitergehen sollte ... Und weiter gab es Erschießungen von zivilen Menschen, unter denen auch ein Freund von mir und eine Freundin (sie war nur noch 18) meiner älteren Tochter waren – sie sind nicht mehr am Leben. Es war fürchterlich und sehr beängstigend.

Wir wussten nicht, was auf uns zukommt und was zu erwarten wäre. Es gab stets Explosionen und Beschuss. Am Rande der Städte standen Mehrfachraketenwerfer und schossen auf Kiew. Es war einfach ein Horrorfilm, den man aber gar nicht ausschalten kann.

In den ersten Tagen nach der Besatzung wurden uns humanitäre Hilfsgüter gebracht. Das erste was ich genommen habe, war Brot. Ich habe in meinen Händen ein Leib Brot gehalten, es gerochen und geweint.

Lebensmittelpakete von Ihnen – es war unsere Rettung. Lange Zeit hatten wir ja so was gar nicht gegessen. Die Kinder freuten sich ganz besonders über die Süßigkeiten. Vielen herzlichen Dank!

Wenn man solche Hilfe bekommt, versteht man, dass man in dieser schweren Situation nicht alleine ist, dass es Menschen gibt, die an Dich denken und helfen – es ist mir sehr viel wert.

Ich werde diese Hilfe von Ihnen nie vergessen. Ich danke Ihnen von Herzen dafür, dass sie in solcher schweren Zeit uns geholfen und um uns gekümmert haben.

Es lebe die Ukraine!

Mit herzlichen Grüßen und besten Dank!

Anna Maljuta und Tochter Albina

Дорога Елизабет Кельцль!

Норму дуже подякувати Вам за такі чудові
продуктові набори. Ви навіть не уявляєте,
як багато для нас це значить.
Ніколи в першій я навіть уявити не могла,
що таке мочиво перенести...
Я зі своєю сім'єю пережили повну окупацію,
не дивлячись навіть на те, що в нас хворя
дівчина нас величезною допомогою (російські солдати)
застрелили нашу улюблену собаку і дали нам
20 жв. щоб ми вийшли. Але вийти ми вте
не могли, всі моєму були вте зірвані. Ми
у евакуації, харків виставили тільки на 2 неділі
так як нас було 19 чоловік, 9-дітей і 10-дорослих.
Наказ з нашого домену ми взяти нічого не могли.
3-4 неділі окупації в нас майже нічого не лиши-
лося, діткам ешарашея приготувати, щоб ешар-
аше (це була картопля і маленький шматочок курятини)
а дорослі на ешараше тільки один раз в день, іноки
два, так як картопля закінчувалася і ми б тільки
тільки для дітей. А самі тільки перемерли на млинки
пшенично, кукурудзу з них ми нели млинці, а
з остачі варили суп, якщо можна його так назвати.
Це при тому, що в нас давало вте не було
ні олії, ні моркви іноки нічого. Ми навіть уявити
не могли, як ми будемо дати, а дати у нас були
розетрінні млинки подібні, серед яких загинув
мій друг і подружка моєї ешараше докоти, які
було тільки 18р... Це було ешараше, дуже ешараше.

Ми не розуміли чого чекали далі, постійні
обстріли, взриви, гради, які емоції в кімнаті
породив і емпією на жнів, це просто, якійсь
фільм неадекват який просто не можна во
вешкинути.

Перші дні як ми вийшли з окупації
нам змогли допомогти гуманітарну
допомогу перше, що я взяла, це те що
я просто його прийняла, могла і не могла
У Ваші продуктивні набори - це просто було
для нас спасіння, адже вже багато часу
ми нікого такого не бачили, особливо раді
були діти за емоціями. Дякую Вам велике!
Камі отримувати таку допомогу, ми розуміли
що ми не одні на одні зі своєю бідою,
що ще б нам'ямають, допомагають і це
душе вачешко для мене.

Я ніколи в пам'яті не забуду Вашої допомоги
Від цього серця дякую Вам за Вашу турботу
про нас в такий не легкий час.

Слава Україні!

З повагою мама Аня
та дочка Альбіна.